

for øvrigt ogsaa have gjort det paa andre Omraader, begynde at tage Ansvarret vel meget bort fra Forældrene. Naar man skal bespise Skolebørnene, hvorfor saa ikke klæde dem o. s. v.? Man kan saa komme langt.

Den sidste ærede Taler sagde, at skulde Loven blive misbrugt, have vi jo alle den Kommunalbestyrelse, vi fortjene. Det er vist meget tvivlsomt, om man kan sige det. Der er i alt Fald mange Medborgere, der ere temmelig utilfredse med den Kommunalbestyrelse, de have, og som i høj Grad have søgt at komme af med den, uden at det er lykkedes. Jeg tror derfor ikke, at man kan slaa sig til Taals med den Sætning, at Borgerne have den Kommunalbestyrelse, de fortjene. Man kan have en socialdemokratisk Kommunalbestyrelse, der mulig misbruger denne Lov, og kan alligevel ikke udrette noget ved et kommende Valg. Jeg tror, at det er for let at komme over det paa den Maade. Jeg tror, at denne Lov kan give Anledning til Misbrug. Det kan maaske Loven af 1902 ogsaa, men den indeholder dog visse Kauteler. Den forekommer mig ogsaa at have en særlig Berettigelse deri, at man der yder Bidrag til Foreninger, der selv have Part i Sagen. Jeg tror, som de to ærede foregaaende Talere, at denne Lov er overflødig, og jeg giver den ærede første Taler Ret i, at efterhaanden komme vi ind paa at undtage saa meget fra Fattighjælp, at vi snart ikke vide, om der eksisterer nogen Fattighjælp mere, hvad der maaske ogsaa kunde være heldigt. Jeg skal nævne som en Mærkelighed, at hvis en Mand f. Eks. af Kommunen faar 4 Rugbrød om Ugen for at føde sine Børn i Hjemmet, betragtes det som Fattighjælp, men sender han sine Børn hen til Skolen, og de faa varm Mad der, er det ikke Fattighjælp. Jeg kan ikke indse, hvorfor det ene skal være Fattighjælp mere end det andet.

Jeg synes, som sagt, ikke, at der er Trang til denne Lov. Jeg synes, at Loven af 1902 kan bruges og er bedre end det foreliggende Forslag. I og for sig ser jeg ikke Nødvendigheden af at henvise Forslaget til et Udvalg til grundig Overvejelse. Men naturligvis, naar man fra anden Side ønsker denne grundige Undersøgelse, skal jeg for mit Vedkommende i høj Grad bidrage til, at den bliver grundig.

Trier: Jeg kan ikke ganske være enig i den Maade, hvorpaa dette Lovforslag væsentlig er blevet modtaget af de ærede foregaaende Talere. Den sidste ærede Ta-

ler (Rottbøll) sagde, at der var en Modsigelse mellem dette, at det regnes som Fattighjælp, at en Mand faar Hjælp til hjemme at forsørge sine Børn, men ikke, naar han faar Hjælp gennem Skolebespising. Det forekommer mig, at der overspringes et væsentligt Moment ved denne Betragtning, nemlig dette, at naar Skolen bespiser Børnene, er det blandt andet for, at den kan faa det tilbørlige Udbytte af sit Arbejde, som al den Udgift og al den Virksomhed, der sættes ind paa dens Opgave, kræve, men som den ikke faar, naar den staar overfor Børn, der sulte. Naar Børn bespises i Skolen, er det blandt andet for, at man ikke skal smide de Penge, der gives ud til Skolevæsenet, bort, fordi Børnene ikke ere i Stand til at modtage den Undervisning, de faa. Jeg synes ikke, at man kan afvise hele denne Betragtning, at det ikke blot er for det enkelte Barns Skyld, man bespiser det, men at det er for hele Skoleundervisningens Skyld, og derfor forekommer det mig ganske naturligt, at det offentlige og ogsaa Lovgivningsmagten tage denne Sag op og søge at bringe den til en heldig Løsning. At det ikke er noget vilkaarligt, der derved sker, viser sig ogsaa derved, at det er et Spørgsmaal, der er oppe alle Vegne og i alle Lande. Det vilde det dog ikke være, hvis det var saa urimelig en Betragtning, hvorpaa det hele var grundlagt.

Det er Kommunerne, til hvilke Sagen ifølge dette Lovforslag overlades. Dette Lovforslag kommer til os med en vis Mynlighed derved, at alle Partier i Folketinget have foreslaaet det gennemført. De Betragtninger, som ere komne til Orde her, svækkes jo noget, naar Mænd i det andet Ting, som i det væsentlige dele den politiske eller sociale Grundbetragtning, der gennem disse Udtalelser er kommen til Orde, netop ere komne til det modsatte Resultat. Naar Kommunerne saaledes faa hele Sagen overladt, er det jo af den Grund vel et Fremskridt — og særlig et Fremskridt i Forhold til, hvis det var Staten, der overtog den —, at Kommunerne maa siges at staa Løsningen af denne Opgave nærmere, end et saa fjernt Væsen som Staten kan gøre det. Kommunerne kende de Børn, der er Tale om, og kunne paa rette Maade gøre det Udvalg, der skal og bør gøres. Men paa den anden Side kunde man jo indvende, naar Talen er om Forholdet mellem Stat og Kommune, at man risikerer, at det bliver en meget uensartet Gennemførelse, Sagen faar i de forskellige Kommuner, at de samme For-